

עם מאיה, בירידה מהאכסניה בשמורת אגיוס־טורסט. קסם שקט

אם, הדרך

רציתי להוכיח למאיה שיש לה אמא שאקלית, אז יצאנו לטיול ג'יפים אתגרי לאמהות ובנות, "מלכות ונסיכות", בהרי הפירנאים, בגובה 3,000 מטר. אבל על גשר חבלים צר מאוד, ביער ספרדי יפהפה, גיליתי חברות שהחזירו לי את האמון במין הנשי ובת אמיצה במיוחד, עם אמא שצריכה ללמוד לשחרר

שמורת אגיוס־טורסט / שיחות מלוכלכות ומרק עשבים

אנחנו עומדות על המרפסת הקפואה, מולנו חתיכת הר מושלג בגובה 3,000 מטר, ומרבות על קישואים. לא כי אנחנו רעבות, זה עתה סיימנו ארוחה של עוף חווה שמנמן ששחה ברובט שזיפים, יותר קישואים בהקשר המיני. אין מה לעשות, קח קבוצת נשים אחרי יום מתיש שבו תיפקדו כנשים מושלמות וברקו שהלירה הרכיבה את הקסדה בצורה בטיחותית, ובי99 אחוז תמצאו אותן מדברות על סקס כמו נהגי משאית. כל כך כיף לי לעמוד ולקשקש עם הנבות, להרגיש שוב חלק מחבורה גדולה של נשים. אני, שכבר כמה שנים נמצאת במין תר־כנית הקפאה מורה עם המין הנשי. זה לא שאני שונאת נשים, אין כוח בעולם שיגרום לי לשנוא את כנות מיני, זה פשוט שאני טיפה יותר והירה איתן, טיפה יותר שומרת מרחק. לא זוכרת מתי בפעם האחרונה יצאתי לערב בנות עם חברותי, לרקוד ולהשתכר על סקילת־דלק־מטוסים וזלה, לפלרטט סתם בשביל לאמן את השריר עם חברות בני 22 שגיל להם מושג שמחכה לנו תינוק עם דלקת אוזניים בבית.

בכל פעם שמישהי מספרת לי איך בדיוק חורה מ"מסע שופינג מרהים עם חברות ברומא", אני קצת מתכווצת. יודעת שאני את השיר פינג שלי כבר מזמן עושה לבדי, מול תמונות של אלי־אקספרס על המחשב. אפילו החתונה של בר רפאלי עוררה בי געגוע ישן, מכאבי. לא הפסקתי להסתכל בקנאה על התמונות של חברות החברות שמי קיפות אותה, סנדרה רינגלר ונועה רוטמן ושלי גפני ועוד כמה בלוי־נרינות לבושות יפה שלא זיהיתי. שוב ושוב הסתכלתי על תמונות האינסטגרם שלהן, וזוהרות וחוקות ומחבקות את הכלה, ותהיתי איך זה לעוואל שדווקא לבד רפאלי, שבטח קצת קשה להיות חברה שלה בגלל שהיא תמיד תהיה הכי יפה בכל מקום, יש קבוצת חברות מלוכי־דת ומסורה כזו, ודווקא אני, שתמיד כל כך הצטיינתי עם נשים, לבדי. מה קרה לי? איך זה התקלקל ככה? איך זה בטח קשה יותר לחברה והיא ששיקרה ובגדה בי. או להתפלגות ים סוף שקרתה כשפגשתי את רן. שני שלישים מהחברות שהיו לי נטשו. הן היו נשואות טריות, חלקן בהיריון ראשון, ואישה שעזבת את בעלה ולא מפסיקה לדבר על אורגנומיה הייתה הברר האחרון שהן היו ציניות חדרה הלירה. או הן חלבו, ואני פתחתי בטעות את תיבת המייל של החברה ההיא, ומאו אני כבר לא מסתכלת על נשים בלי לדעת בדיוק מה הן חושבות עליי. פרחוה, מוגזמת, לבושה כמו ד"ה. אמא גרועה, בזבזנית טחונה בכסף. עכשיו נועה מספרת על התקופה שניהלה צימרים לבוגרים. לא שהיא ידעה שהיא מנהלת צימרים לבוגרים, היא הייתה כל כך צעירה ותמימה או. "אני עומדת ותולה כביסה", היא משחזר רת, "פתאום, בחלון של אחד הצימרים, רואה גבר בתחתונים עם מסכת וזור, טאק, מרוב הלה הכביסה נלחה לי לרצפה. אני מסתכ־לת, רואה שהגבר מחזיק שוט ביד ושומעת אישה צורחות. אני מריי

מה ישר טלפון לבעלי. "בוא מהר", אני אומרת לו, "יש פה רוצח". ובעלי צוחק: "זה בסדר, היא נהנית מזה, בשביל זה היא באה". ואז היא מספרת על ארגו הירקות שמצאה פעם באחד הצימרים, עם קישואים גדולים במיוחד, שדי ברור שלא נועדו להכנת מרק. מובן שמפה מתפתלת הלאה שיחת הסקס, שאני מזמן לא מרגישה איתה נוח. למרות שלמה בעצם? מה קרה? מתי נהייתי כל כך חסודה וכברה שלא מתאים לי לדבר מלוכלך? אולי זה בגלל שתל־אביב קילקלה אותי. בכל פעם שמתנהלת לירי שיחת סקס מטונפת, אני ישר חושבת: "מה אנחנו, בני־נטיז? סקס אנד דה סיט" עדיין משור־דת?" זה גורם לי להרגיש כמו קזנה ששותה קוסמופוליטן, שעה שכל ההיפסטריות מדברות על דברים עמוקים ורציניים כמו בעיית הפליטים בסוריה וטבעונות. אבל הנבות כל כך כיפיות, וטוב לי, טוב לי איתן כמו שמזמן לא היה לי. נעים לעמוד פה איתן ולהפריח לאוויר הלילה חקר עשן שנראה כמו אדים, לשמוע ארבעה צחוקים חמים של נשים בוקעים מהחושך כמו מדורה שמפיגה את הכפור. הגענו לפה, לרפוחי בשמורת הטבע אגיוס־טורסט, באחד הצה־ריים המאוחרים. רפוחי היא אכסניה בספרדית, ומקור המילה ב"רפיוג", פליט, בספרדית, כי האכסניות האלו שימשו בעבר חוות ובתי כפר שבהם הסתירו פליטים ופורעי חוק. גם היום נשמרה בה־רבה מהן אותה אווירה קסומה של מפלט סורי באמצע פיזיר־לות. מדובר בבתי אבן יפהיים, עתיקים, נסתרים מהעין, שכדי להגיע אליהם צריך לנסוע ביוגו מסתורי בין עמקים ובין הרים.

גם לכאן היטלטלנו בג'יפ עד שהגענו לבקתה יפהיפה בלב קבר צת הרים מתגורדים. בקתה שנחבאת כמו צימק חום בתוך עמק קטן, משמאלה אחו מוריק ססוסי פרא חסונים משוטטים בתוכו, מימינה אגם בצבע טורקז עמוק, שנראה כמו אגם שמכשפות חורף חצבו בסלע. איך שהגענו, ידעתי שאני צריכה למחר לחטוף את המים הח־מים לפני שייגמרו, אבל לא יכולתי לווז מרוב התרגשות. או עמדתי על המרפסת שהשקיפה לעמק, להרים, לטוסים ולאגם, והרגשתי, לראשונה זה כל כך הרבה זמן, שהכל נפלא ופשוט מאוד בעצם.

כל הקיץ האחרון עיגיתי את עצמי במחשבות כמו למה אני תקועה מקציעות, ופתאום, מול ההר החכם הזה, לא רציתי יותר שום דבר. הרגשתי שטוב לי סתם להמשיך לנשום ולחיות בעולם שיש בו כל כך הרבה יופי, שאני יכולה להעביר עוד 40 שנה בכיף אם רק ייתנו לי לבקר את ההרים האלה מדי פעם, ולשתות קפה עם חלב רותח על שפת אגם מי שלגים.

רונה מעבירה בקבוק יין. בעצם, לא בדיוק יין, זה מין משקה ספרדי שעשוי מעשבים בצבע של סירוף לשיעול. כמה שלוקים ממנו ונהיה לך חם בבטן, ככה שנדמה לך שאת בהיריון עם להביו. "אחלה ריחופיו מצאו לנו", נועה אומרת, וכולן נכנסות להתקפת צחוק. אנחנו באמת מרחפות קצת. הכל באכסניה־הואת מלא בקסם שקט, מרק העשבים הטעים שאכלנו על שולחנות עץ גדולים, קבלת השבת שערכנו קודם. כל אמא הדליקה נרות עם הבת שלה, ומאיה ואני עמדנו מכוסות בצעיף האדום שלי, לחשנו את המילים

הישנות מול הנוף של הפסגות המושלגות, ולרגע אחד חלף בינינו משהו לא מסובך, לא מלא בדירורים, מין שתיקה כזו מול נרות שכולה אהבה מאוד פשוטה.

הרצליה־פיתוח / הנמכת ציפיות

כמה ימים לפני, מפגש היכרות של חברות הקבוצה בחנות המנאות קולומביה. "קחי", אומרת אחת המורייכות וגר־תנת לי שקית בד. בפנים אני מוצאת שבע חולצות בצבע סגול חציל ועליהן הולגו המפורסם של מלכת המדבר, זוג עיניים

גדולות מרחפות שמזכירות לי את קעקוע ה"אייל גולן צופה בך" שגולן דפק על העורף. "למה שבע?" אני שואלת. "אחת לכל יום של המסע", היא אומרת. "מה, לא ידעת שיש תלבושת אחרת?" במסע רגיל של המלכה מקבלים גם ציוד הישרדות בשטח, אבל אני נוסעת לגרסה החרושה, "מלכות ונסיכות", מה שאומר שהכל יהיה יותר רגוע וקל. זה קונספט גאוני: אמהות ובנות יוצאות ביחד למסע בפירנאים, אותה שרשרת הרים פראית שמפרידה בין ספרד לצרפת ומתנשאת לגבהים של כ־3,000 מטר, עוברות חוויות אק־סטרים ונוסעות בג'יפ במשך שעות ארוכות. כך, הילדה גם זוכה לראות כמה שאמא שלה מוצלחת, וגם כמה שנשים יכולות לעשות

המדריכה הציעה שכל ילדה תגיד במה אמא שלה תהיה טובה במסע ובמה תתקשה. אחת אמרה שאמא שלה תהיה טובה בנהיגה, אבל "גרועה עם בוך ולכלוך". השנייה טענה ש"אמא תצטיין באקסטרימים, אבל יהיה לה קשה בלי קפה מהמכונה". כשהגיע תורה של מאיה היא הסמיקה ואמרה: "אמא שלי לא תהיה טובה בשום דבר. היא לא יודעת לנהוג, והיא סובלת מפחד גבהים ובוכה בלונה פארק"

דנה ומאיה בצפון הפירנאים הקטלאניים. ככה זה אצל אמהות ובנות, אהבה־שנאה־אהבה

הכל לבד.

המנכ"לית של מלכת המדבר, סיגל יושע, אתרופולוגית בהכשר ותה, המציאה את המסע הזה אחרי שחקרה טקסי מעבר. "ברוך כלל כשנאמ ובת נוטעות ביהר לבת־מצווה זה לפריז או ללונדון", היא אומרת. "ילדות מקבלות שופינג עם אמא, כאילו זה התחביב היחיד שלהן. החלטתי שחייבים לקחת את הילדות והאמהות למקום אחר, חרש, כמה שיותר רחוק מהבית, לתת להן לעבור תהליך אמיטי ביהר בטבע, תוך כדי טיול ופעילויות אקסטרים. שיהיו גם לבד וגם עם אמהות ובנות אחרות בגילן".

ישבנו על כיסאות כיתה במעגל, מסביבנו צ'מירדים ואוהלים אלפיניים. המדריכה אבישג הציעה פעילות: כל ילדה תגיד במה לרעתה אמא שלה תהיה טובה במסע ועם מה יהיה לה קשה. הילדות אמרו כל מיני דברים. אחת אמרה שאמא שלה תהיה טובה בנהיגה, אבל "גרועה עם בוך ולכלוך". השנייה טענה ש"אמא תצטיין באף סטרימים, אבל יהיה לה קשה בבוקר בלי קפה מהמכונה". כשהגיע תורה של מאיה היא הסמיקה ואמרה: "אמא שלי לא תהיה טובה בשום דבר. היא לא יודעת לנהוג, והיא סובלת מפחד גבהים ובוכה בלונה פארק, אז אני לא רואה איך היא תעשה את כל האטרקציות וזה". זה היה רגע מהמם, רגע של העצמה נשית כל כך גדולה, שרק פלא שלא תליתי את עצמי עם חוט ריג ורור. "אנחנו לא צריכות לנצח", אמרתי בקול רם, "זה לא 'המירוץ למיליון', מותק". אבל בפנים חשבתי כמה מכאיבה לי הצבעת א־האמון שלה, עד כמה זאת הייתה טטירת לחי, להבין שבעיניה אני לא באמת מלכה אלא יותר ליצן נצור מבולבל.

לא משנה, חשבתי לעצמי, המסע הזה יהיה ההדמננט שלי לה־ראות לה כמה אני שאקלית. בטיול הזה היה תקבל אמא מלכה. הכל אני אעשה, את הרפטינג, את הסנפלינג, את הדבר הזה שנקרא מכר ניות מרוץ בהרים, לא יודעת מה זה אבל זה נשמע גבוה, ואז הילדה שלי־סוקיטוף תראה שיש לה אחלה אמא באוויר, בים וביבשה.

אנדורה / מלכת הבלגן בשעה הסטרילי

אנדורה נראית כמו חלומה הרטוב של כל חובב סדר וניי־קיון. היא כל כך מצוחצחת, הבתים שלה כל כך מסודרים, שאפילו פחי הובל פה נראים כאילו הם מחזיקים עוזרת. ואולי בגלל זה היא כל כך מתאימה לורד, אישה שהמוזררה שלה נראית כמו בית מרקחת נורדי. אני שוב חושבת שזה מרדים שר־וקא אני האישה שנבחרה להיות בצוות 2 איתה. לקוח את המלכה הכי בלבוסטה פה, זו שיש לה אחווה מתוקתקת עם בריכה, שאותה היא מתחזקת בעצמה, בצ'פורניה הוורודות ובאריזה משפחתית של אקונומיקה, ותקעו אותה עם מלכת הבלגן והכאוס, האישה שכבר בגמל התעופה בן־גוריון הצליחה לאבד את המוזררה של הילדה שלה, כי היא שכחה אותה, בכישרון שיש רק למעטים, על האוטובוס בדרך למטוס.

איך שקיבלנו את הג'פ שלנו, באיזה מוסך בירכתי ברצלונה, ורד ניגשה לתא המטען והתייחרה לכמה דקות עם המוזררה הסופר־פארמית שלה. "קחי", אמרה קצרות כשיציאה משם. "גריביים נקיים. תחתונים למאיה. גופיית תרמית ספייר ללילתל הקיזים". מאז הת־גלתי לסמוך עליה, מה זה לסמוך, אני כמעט יונקת ממנה מרוב שהיא הפכה לכל עולמי. אם אני צריכה להטעין את האייפון, לורד יש תיק רורד שמתכו כל המטענים הידועים לאדם המודרני. אם למאיה כואב הראש – ורד פותחת ריצ'רד־סודי ומוציאה ממנו אקמול, ואם אני סתם במצב רוח רע, לורד יש קופסת פלסטיק עם עוגיות התמרים האלוהיות שלה, שאפתה בבית לפני הגסי־עה. אני בעצם נסיכה קטנה של ורד, שהיא המלכה האם.

זה בלי מילים. זו לא עוד חבורת תלי־אביבית מפוטפטת לעיפיה שבה שתיכן יושבות בבית קפה ומושות אנ־גרות, אני טבעונית, אוי, אני רק צמחונית, לא נורא, גם אני מאמינה בלא לתת לילדים סטארטפונים עד גיל עשר. את החבורת שמבר־ססת על עיקרון ישן כזה שכנראה כבר שכחתי. פשוט להיות שם בשבילה כמעשים קטנים, להבין לה כוס קפה בבוקר, לתת לה עיסוי כתפיים כשהיא עייפה מהנהיגה. זה כמעט מעלה דמעות בעיניי, ההחמצנה הוו. החברויות שלי תמיד היו על בסים שניגות, פשוט הלכתי עם האמא שצחקה איתי הכי טוב על הל־ג בעומר האקולוגי בלי האש שעורכים בכיתה. יכול להיות שפשוט יכולתי ללכת עם זו שנוה לי לשתוק איתה כשהיא נוהגת, שהריח שלה נעים לי כשהיא מתבקת ושאני סומכת עליה במאה אחוז?

אנדורה היא נסיכות בגודל סיכה על הגבול בין צרפת לספרד. היא כל כך מוערית, שזה הופך אותה למקבילה הגיאוגרפית של מיילי סירוס. קטנה מאוד. ועשריה מאוד. עשירה עד כדי ריקבון. אני מסתכלת מסביב, לא בורר לי מאיפה יש לכל האנשים עם הבלוזית המטופחת שמסתר בבנים ברחובות כל כך הרבה כסף, במה הם עוברים לעזאזל. הידיים שלהם כל כך לבנות ורכות, הבגדים שלהם כל כך מגוחים, אפילו הג'ינס שלהם נראה כאילו יצא מאמבט

"מותק שלי", אני קוראת למאיה, "אני יורדת". אני לא חושבת שאשכח אי פעם את המבט על פניה. אכזבה כל כך ברורה, כל כך גדולה. היא בוהה בי עוד שנייה, בצער, מפנה את הקוקו הבהיר שלה וממשיכה ללכת על החבל התלוי בין העצים. ואני בוכה, למרות שכבר ירדתי לקרקע

מסלול המסע

עם החברות למסע. רשת ביטחון של נשים מדהימות

שלה, שבעצם קצת מטפלת בו, ואיזו אמא מנסה לחבק את הילדה שלה והילדה תמיד בורחת מהוריעות שלה, ואיזו אמא נתנקת מרוב שהילדה שלה נצמרת אליה כמו רבק נגרים. ואין לי ספק שכמו שאני רואה אותן, הן רואות גם אותי, עם הדרך שבה אין לי כוח לטפפל באף מחלה של מאיה ואתמול שיכנעתי אותה שדלקת האוזניים שכ־נראה מתחילה לה זה "הפרשי הלחצים בגלל ההרים". זה מזמין המון שיפוט, התצפיות האלו. לפני שיצאנו אפילו היו לי חזיונות אימה מהדבר הזה. "יאללה", אמרתי לרן, "מה אני צריכה לצאת לספארי האמהות הזה, אין לי כוח שיצפו בי 24/7 ויגיעו למסקנות".

כי במקום שבו יש הרבה אמהות, מיישה תמיד בוחנת אותך, מיי־שהי תמיד מבקרת אותך, וכולן בעצם מתחזרות במקצה. האמא הכי טובה, מכילה ומופתית. אבל פה אין כמעט רכילות. אולי זה כי כל מי שיוצאת למסע אמא ובת אתגרי, שכולל שעות ג'יפ ארוכות ולישון ביהר במיטת קומתיים, היא מראש מיישה־שמחפשת תשובה, מיישה שאין לה אשליות שהיא מושלמת. אנחנו פה כי נמאס לנו לברוח מהילדה שלנו, נמאס לנו לקחת אותה לחוג היפופו או לשופינג בקניון ולהעמיד פנים שהיינו ביהר. כי האמת היא שכבר מזמן לא פגשתי את העיניים של מאיה. על פני השטח אני מבלה אינספור שעות לבד איתה. רק מה, תמיד חוצץ בין שתינו משהו: קיר טיפוס, או המור־המון בגנים של ואהה קירס.

ואולי אני לא רוצה שזה יקרה, אולי אני מפחדת מהאינטימיות הזאת. הילדה שלי היא תיבה שחורת עיניים שמסתירה מתח־תיה את כל הכישלונות שלי, את כל הכאבים שגרמתי לה עם הגירושים ועם הצעקות בכל פעם שנהייתי לחוצה ועם העיניים ששקועות בקנדי קראש. אם אני אמצא דרך לפתוח אותה, אולי אני לא כל כך אוהב את מה שאני אגלה שם.

"קרה, מי צריך את זה בכלל?" אני חושבת. "לא אמרו שמחר יש איזה אקסטרים טוב?"

מונטגרי / אמא עושה פאדיחות

הילדה פורצת לחדר בדיוק כשכולנו מריעות וצוחקות. אנחנו יודעות שזה לא הרגע המעודן ביותר שלנו, אפילו בעל האכסניה, כפרי קשוח וקירח שנראה כאילו ניקה את הטלה שהגיש לנו לארוחת הערב בשיניים חשופות, נמלט כשהת־כלנו לשים אייל גולן ולענטו עם משפחת. לפעמים קצת קשה לי עם ההתנהגות הזאת, ולא רק לי. לפחות חצי מהאמהות בקבוצה נמלטות לחדרים כשיורד הלילה וצילה המדריכה משמיעה את הקריאה המסוכנת: "אמהות, יש מסיבה למטה". ועדיין, יש משהו כיפי בללת לעצמן להשתחרר אחרי יום שלם שבו ניסית להיות האמא המושלמת, יום שלם שבו כלונו העמרנו פנים שאנחנו מבוגר אחראי שנהנה לקשור ילדות את הקסדות לפני הרפטינג. "בטיול הזה, הנסיכות הן העיקר", מזכירה לנו אבישג המדריכה. "בטח", כולנו ממסימות איתה. אבל הלילה, תורנו להיות בנות 14 מביכות. ועכשיו הילדה עומרת בפתח, לבושה בפיג'מת ארנבים מתר־קה, צופה בצועעו כאגן של אמא שלה מתגנדי לכל עבר. בחדר משתרר שקט, האגן של אמא שלה דועדע לאיטו ומקפלת בחזרה לאגן מהוגן ובוגר של אם בישראל. "אולי די כבר", הילדה צועקת. "ביקשתי מאה פעמים שתנמיכו את המזוויקה המזועזעת הזאת. אתן לא מבינות שיש פה ילדות שרוצות לישון?"

כל הדרך קמל ומתבייש בעצמו למשמוע הגופיה. היא צורקת, הילדה, מה עלה על דעתנו לעשות מסיבה מרע־שה דווקא ברפר־חיו הוזה? רוב הרפוחיואים שאנחנו ישנים בהם מושלמים, יש להם

הבנות כל כך כיפיות, וטוב לי, טוב לי איתן כמו שמזמן לא היה לי. נעים לעמוד פה איתן ולהפריח לאוויר הלילה הקר עשן שנראה כמו אדים, לשמוע ארבעה צחוקים חמים של נשים בוקעים מהחושך כמו מדורה שמפיגה את הכפור

מרפסות עם עציצי גרניים אדומים וכרכרת סוסים ישנה בתור קישוט בחצר. ודווקא זה רפוחי כל כך צפוף וקלאטורופובי שגם ככה קשה להירדם בו. בטח כש־12 אמהות ובנות ישנות בחדר אחד, וכל הזמן מיישה־נכנסת מיישה־יוצאת, מחפשת בתיק הרה־צה שלה גרביים נקיים ועושה רעש של טנק עם השקיות.

הילדות שלנו דווקא מבטוטות מהמצב. בכל לילה הן מתכננות מסיבות פיג'מות מטורפת. מחזיקות מעצמן סולגניות של להקת רוק כבד, מתכננות איך יחריבו את החדר ויקפצו על המיטות. בעשר וחצי כולן צונחות למיטה ונרדמות, גמורות מהיום האתגרי שעבר עליהן. זה רגע ממש יפה בטיול הזה, כל אמא חוזרת ומוצאת את המתנה שלה, עדיין ארוחה בטיישירט של "מלכות ונסיכות סוכות", מחכה לה בעיניים עצומות ובשפתיים פתוחות קמעה, כמו ניצן ורור. אני שוכבת בחושך ומקשיבה לאמהות לחושות לילדות הישנות, מייטי־בות את השמיכה, מנשקת את האף הקטנטן והמושלם שעדיין לא נהיה גבנוני קצת כמו שכנראה כתוב בגנטיקה של המשפחה, ואז מחבכת את מאיה ומרגישה שבאמת צריך כבר שלם כדי לגדל ילד אחד, כמו שאמרה הילרי קלינטון. שכמה חבל שאני לא משיביבה ככה כל ערב, בחדר מלא אמהות לחושות ומנשקות.

ועכשיו היא עומרת פה, מציבה לנו מראה אכזרית, מזכירה לנו שאיזה אמהות אנחנו בכלל מחזיקות מעצמנו, שאנחנו מרשות לעי־צמנו להעיר ילדה קטנה שכל כך זקוקה לשנת הלילה שלה. כולנו יושבות בזמן אבל כזה שקט, משותף, האבל של האמא שאסור לה להיות מי שהיא, אסור לה לשחרר את המיניות, לשמוח בה, כי ככל שהאמא יותר שמחה, ככה הבת יותר עצובה.

לאורך כל המסע הזה, הילדות לא מפסיקות לנווץ ולחמר בנו. כמעט בכל פנייה, בכל פיקניק שאנחנו עורכות על מרשאה קסומה, אפשר לשמוע איזו ילדה גוערת באמא שלה: "אמא ד־, תפסיקי לשיר בקול רם". או "אמא, אוף, למה את חייבת לרקוד מול כולם?" "למה

היי הג'יפ. כדי להגיע למעלה, צריך להסכים להפוך את הגוף שלך לשייק

הבנות כל כך כיפיות, וטוב לי, טוב לי איתן כמו שמזמן לא היה לי. נעים לעמוד פה איתן ולהפריח לאוויר הלילה הקר עשן שנראה כמו אדים, לשמוע ארבעה צחוקים חמים של נשים בוקעים מהחושך כמו מדורה שמפיגה את הכפור

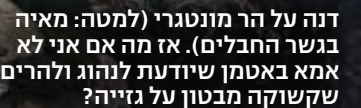
את מראה את הסיליקון שלך לרנה? תוריד־י את החולצה, זה מגעיל". אנחנו מתקשות לפנות את הכיסא לילדות שלנו, זאת האמת. לא משנה שהלקנו מתקרבות ל־50, אנחנו עדיין לא מוכנות לוותר על הילדה האדומה, הפרועה, שעוד מציצה אלינו מאחורי הפנים המתושות שלנו כל בוקר. אנחנו רוצות לרקוד, אנחנו רוצות לש־מות, רוצות לנסוע במכונית עם גג פתוח על כביש הערבה ולצחוק צחוק אמיטי כזה של זאבות, עם כל הראש מושלך אחורה. רוצות גם שמלצרים ספרדים צעירים, לא משנה כמה קטנות וטיפשות העיניים שלהם, יתחילו איתנו סתם בשביל לאשש לנו שזמננו לא תם. למה לא? רק בגלל שאת כבר פה אנחנו צריכות לפרוש? צריכות להפוך את עצמנו למבוגרות ורציניות כמו קרש בכיסה משעמם רק כדי שלהן תהיה ילדות טובה? האש באח דעכה, גם הדיקודים שלנו, כולן בטח ישנות עכשיו חבוקות, אפילו אחרי התקרית הלא נעימה הוּ, כי ככה זה אצל אמהות ובנות, אהבה־שנאה־אהבה עולות ויורדות כמו סירנה מקור לקלת.

פארק החבלים אורפינו / דמעות ופחדים

"זה הכל?" אני אומרת. "זה נראה כמו יער ירירות קנדה־ישראל", ובאמת, פארק החבלים לא נראה כמו שום דבר שיאתגר את פחד הלונה פארקים הקיצוני שלי. רק כמה תבלים שקשורים על עצים די נמוכים, לפחות יחסית לאלו שראינו בדרך. "אמא, את עולה איתי, נכון?" מאיה שואלת אותי על הבורק, כשאנחנו מגיעות ליער. מאז שהחלטנו לצאת ל"מלכות ונסיכות" היא לא מפסיקה לסחוט ממני הבטחות שז־פעם אני משתתפת בכל הפעילויות. אבל שלוש דקות לתוך גשר החבלים הראשון, אני מרגישה איך הרמעות לא מפסיקות לנשור לי מהעיניים. אני בוכה בלי לשלוט בזה, בלי להצליח לעצור, כמו תמיד כשהפחד תוקף אותי במקומות גבוהים.

"מותק שלי", אני קוראת למאיה, "אני יורדת". אני לא חושבת שאשכח אי פעם את המבט שעולה על פניה. קורם היא מחייכת, ושנייה אחר כך נמחק החיור ומתחלף באכזבה כל כך ברורה, כל כך גדולה, שאין לי ספק שאיבדתי משהו מהותי אצלה היום. היא בוהה בי עוד שנייה אחת, בבלבול, בצער, ואז מפנה את הקוקו הבהיר שלה ממני וממשיכה ללכת על החבל. ואני בוכה, ממשיכה לכתוב, למרות שכבר ירדתי לקרקע.

הילדות לא מפסיקות לנווץ ולחמר בנו. בכל פיקניק על מדשאה קסומה, אפשר לשמוע ילדה גוערת: "אמא, תפסיקי לשיר בקול רם". או "אוף, למה את חייבת לרקוד?" או "אל תוריד־י את החולצה, זה מגעיל"

אנחנו מתקשות לפנות את הכיסא לילדות שלנו, זאת האמת. לא משנה שחלקנו מתקרבות ל־50, אנחנו עדיין לא מוכנות לוותר על הילדה האדומה, הפרועה, שמציצה אלינו מאחורי הפנים המותשות שלנו כל בוקר. אנחנו רוצות לרקוד, לשמוח, רוצות גם שמלצרים ספרדים צעירים יתחילו איתנו סתם בשביל לאשש לנו שזמננו לא תם

כ"ל, אין מצב שאני עושה את האומגה הווי. איד לא שמתי כל שמחתנינו עפירה ההווי ענקית, ועוד בשיפורי. "וגם אם אני אעבור את האומגה", אני חושבת, "ואחריה יש את החבל של טרול בין העצים, ואחריה את הגשר הווי השמימי בו רגל אתה פה רגל אתה שם וזו מתנועעית באוויר כמו פידרמן בהתקף אפילפסיה". לא, אין באתה טעם להתמודד עם הפחד ולצמוח ממנו, או משהו נידר "אייג"י מטמטמ כזה. ממילא אני אפדוש מתישהו, ממילא אמאהו תתאכזב מני, אז למה לסבל?

"אני לא יכולה", אמרתי, "אחרי שלעל האדומה, ולי-שמול אוסי יהיה שם כדי לשמור אותי. מהשניה הראשונה מפשטתי את הווי ידעתי שחיי הטופוס שלי, וקופי אוש קססי ומצדד רצתו וגם מול עקרב. לסלפס לי אפילו על העיבד היה דהא רגאית בטייך כל הרבה יותר טוב ממולנו." "אין דבבעיה", אוסי אומרתי מיד, אחי חברה גש גל ורז וגם שלי "אני אקאשור את אמאה, תרדרי", מול שיש לי את אוסי. אחי הצמי דת כל הווי למאה. מגולת את הילדה שלי על גורת החבל ששכבילי. היא מצחצח אותה ומעודדת אותה. קוראת לה: "את גרולה" ו"ויפ". בעוד אני בוכה לי למטה ועוסקת בינוני.

השמורה היא אחד מהמקומות היפים ביותר בספרד. קילומטרים על גבי קילומטרים של חורש טבעי, סמך, כסאטי ודורדו היא נגיגת אליו, שמה עלי יד מזה, מנשקת על הלחץ. "טוב שלא עלית", היא אומרת לי. "אני לא מבינה איך ישישקטי שם, הם השתגעו לגמרי". את פורשת לה את מעיל הסקי השחור שלי, מניחה אותו על הדשא הרטוב מגשם. "קחי, תשבי", אני אומרת. "את צרי כה לנחם, אני אביא לך סירגייה".

כי זה לא פחות מנס בעיניי, שאישה שלא הכרתי עד עכשיו תעשה בשבילי דבר כזה. יש אמהות שלקחתי להן את הילדה ליום כיף, ובכל זאת שמעתי שהן "כרעו" עליי בצינור הרכיכות של השכונה. למה? כי נתתי לילדה המקורשת שלהן יותר מדי ממתקים כשהיא הייתה בספארי על חשבונן. והנה אוסי לוקחת אחריה את שתי מומות על הילדה שלי, והיא אפילו לא מכירה אותי.

אני לא אוהבת את הביטוי הזה "אחוות נשים". הוא נשמע לי יותר מדי כמו סוכנות ביטוח של מתעמלות אולימפיות, אבל ככה זה נראה לי בעיניי, שאולי היא אחת, פשוט אחתי שבאה ללכתה ממני את הילדה כשלא יכולתי יותר. כך, זה עזר לי רשת ביטוח של נשים מדהימות כאן, אבל מה זה עזר לי מול תבלי? תיכננתי לצאת

שבתוכם נחבאים מפלים ואגמים צלולים בצבע הטורקוז המדויק שיש לעיניים של אנג'לינה ג'ולי. כמה חבל שכדי

בחזרה לאגיוס־טורטס /
אני מיוחדדדד, אני טובבבבה!

+ לשמורת הטבע אניוס־טורטס אי־אפשר להגיע בג'פּ' ש'לנו. לא, השמורה הווּ ממוקמת ב' כ' כ'פּ' ש'לנו. אי שם באזור 3,000 מטר, שצידן לרובות ל'פּ' מיוחד לשמורת השמורה לא־סוף אותן. בג'פּ' נוהג או חתך קטלאני ירוק עיניים שער־ג'פּ' ש'לנו המהפנט אלסטרדו, או גבר מבוגר ומזיע בגופיה מלאות תמך חרדל, למ שיוצא ק' בטטוּ. כמובן במקצו המזרחי נופלת על כתמי החרדל, "אלאָמ", אני חושבת. באזור ג'פּ'סיון הבונדינג הכישר שלי עם מאיה בפארק התבנים נפל עליוי משהו, אני צעננה. הוא עוצר לדינו, ורקע על הרצפה עוררית למי שהיה הולקוה שלו על שיה אוכמניות הרים. ככל זאת, פקח שם שמורה.

השמורה היא אחד מהמקומות היפים ביותר בספרד. קילומטרים על גבי קילומטרים של חורש טבעי, סמך,

[illegible]

ואולי זה כל מה שהכי לקחתו מהטיוט הזה, לשלוח את מאיתו, לשלוח את עצמי. אז מה אני אכל אצא מאתמול שידועת לבנות ולחרים שקשוקה מבטבט לגייה ולעשות חבטות, אז מה אני היא עושה בעיקר מה שהיא מאמני בו ולא פניתי לכללים הבורחיים המקבילים, העיקר שנקי כולו, כל נאכח את כל השנים כמו שאנחנו, חוף"מ ומיוחדת, אני שרה איתה "אני טובבבבב", ולרגע אחד חוף"מ כשהג'ים נעצר מול בקתה ציורית עם אורוב שגריאט כמו משוה מה"הוביס", נרמה לי שזה ברוק מה שאני מרגישה.

●
spector1@gmail.com

א ישנא אותה בגיל 16. המומחים מגלגלים על סמך האשליה הזאת תעשייה של מיליונים. הנה, רק לאחרונה נתקלתי בכותב בספר ייעוץ הקורא למהות לראווג ילדים בני שנתיים, כן, שינתיימים, יהיו מקובלים. אני חושבת שזאת חוצפה מצדם. הם יודעים יותר טוב מכולנו שהורות זה לא מדע מדויק, שזה לא מתכון למגדרה. אבל רגשות

spectorit@gmail.com

כיתוב כיתוב כיתוב
כיתוב כיתוב כיתוב תמונה
עם שם הצלם ב

סיכור

אתר

שתיים

שלוש,

בלה בלה בלה. עיזר

אחת שתיים שלוש,

בלה בלה בלה. ניסיו

לטיזר אחת שתיים

שלוש, בלה בלה בלה

ניסיון לטיזר אחת